

[Hölge.]

det blev nævnt før, sagførersalærer, skønsmandsudtalelser, beslaglæggelse af domstolens arbejdstid osv. Det vigtigste for os må være, at samfundet ikke påføres yderligere tab, og ikke, om pengene skal tages af den ene eller den anden kasse.

Det er nytænkning, det ved vi godt. Vi mener ikke, at vi hermed på nogen måde placerer ansvaret i retssagen. Vi mener heller ikke, at de grundlæggende retsprincipper bliver tilsidesat. Lovforslaget er fremsat, således at amt og kommune deler udgiften. Så har man båret lige dele af smerten. Samfundet skal ikke udsættes for yderligere udgifter i spørgsmålet om fordelingen mellem de offentlige kasser.

Som fru Annelise Gotfredsen nævnte, er det ganske rigtigt, at hvis lovforslaget kunne blive vedtaget, er der ikke taget stilling til, hvorvidt krav kan gennemføres mod nogen enkeltperson, som i eller uden for offentlig ansættelse har været med til at forårsage tabet.

Jeg skal ikke komme med yderligere kommentarer her nu, men håbe på, at der kan opnås en eller anden form for resultat af udvalgsbehandlingen.

Ministeren for offentlige arbejder (Niels Matthiasen):

Det synes en meget stor forenkling, når hr. Hölge nu siger, at det bare er et spørgsmål om, at man ikke skal kaste gode penge efter dårlige. Det er en meget stærk forenkling, for det er noget helt andet, det drejer sig om. Det er ikke nok at sige, at dette er nytænkning, men det har ingen konsekvenser. Jeg ved ikke, om det er nytænkning, men det er i hvert fald nye veje, man går. Hvad vil konsekvensen være, hvis man kommer ud for, at lovgivningsmagten griber ind i en verserende retslig tvist i fremtiden? Hvor går grænsen for, hvornår lovgivningsmagten griber ind? Det er selve retsgrundlaget, det gælder i denne sag.

Ordføreren for forslagsstillerne (Hölge) (FP):

Man kunne eventuelt se på det på den måde, at det, det drejer sig om her, er spørgsmålet, om det offentlige skal tage pengene fra den ene kasse eller den anden. Da tinget her repræsenterer det offentlige, må man nok her i tinget kunne beslutte, at man

simpelt hen ikke vil ind i en sådan udgiftkrævende sag. Man må her i tinget have mulighed for at sige, at det tab, der er tale om, er stort nok. Ydermere har man vel også lov til at se på skatteydernes interesser, på, hvad den enkelte borger her i landet måtte mene om den ting. Jeg vil mene, at i hvert fald de mennesker, jeg har talt med om denne sag, er helt enige i, at de penge, der nu er tabt, må være nok, og at det må være muligt for folketinget at forhindre yderligere udgifter i den retning, også uden at det måtte påvirke vor retsbevidsthed som omtalt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til udvalget om offentlige arbejder. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om stempelafgift. (Forhøjelse af afgiften for pantebreve).

(Lovforslag nr. 223. Fremsat 23/5 75).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Kampmann (S):

Det er et lovforslag, som meget store dele af udvalget, måske hele udvalget — det vil vise sig i det tredje indlæg — har anbefalet ministeren for skatter og afgifter at fremsætte, og deraf følger naturligvis, at socialdemokraterne til fulde kan bakke forslaget op.

Det er et bedre forslag end det tidligere forslag om retsafgifterne. Det er mere enkelt, det er lettere at administrere, og uden at genere den oprindelige forslagsstiller for stærkt har jeg måske lov til at understrege, at det også giver et større provenu end det oprindelige forslag om retsafgifterne.

Alt i alt er der god grund til at støtte lovforslaget.